

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.782D/2015 la Dosarul nr. 1.698D/2015, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În ceea ce privește dispozițiile art. 305 alin. (1) și alin. (3) din Codul de procedură penală apreciază că autorii excepției de neconstituționalitate pornesc de la o situație ipotetică, aceea că probele se administrează în faza urmăririi penale *in rem*. Arată că în această fază a urmăririi penale are loc o strângere limitată a probelor tocmai pentru a se putea realiza o acuzație în materie penală față de o persoană și, în consecință, de a începe urmărirea penală *in personam*. În faza de urmărire penală *in rem*, neexistând un suspect, este evident că nu pot exista nici drepturi sau obligații ale acestuia, deoarece acestea nu ar avea cui să îi incumbe. Apreciază că în situația în care probele sunt administrate cu precădere în faza urmăririi penale *in rem*, inculpatul are posibilitatea să solicite judecătorului de cameră preliminară înlăturarea acestora. În continuare, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală este inadmisibilă, având în vedere că se solicită modificarea textului în sensul introducerii unei noi soluții pe lângă cele expres și limitativ prevăzute de lege. Arată că obiectul procedurii în cameră preliminară este acela de a verifica legalitatea administrării probelor. Totodată, deși există posibilitatea excluderii majorității probelor, cele rămase să fie, totuși, pertinente și utile soluționării cauzei și să poată dovedi vinovăția inculpatului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 13 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.713/83/2015/a1, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 alin. (1) și (3), precum și ale art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ionuț Cristian Doroș și Florin Alexandru Ulici, cu ocazia soluționării unei contestații împotriva hotărârii prin care, în baza art. 346 din Codul de procedură penală, s-a constatat legalitatea sesizării instanței prin rechizitoriu în ce îi privește pe autorii excepției.

7. Prin Încheierea din 12 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 509/35/2015, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gerenyi Istvan Peter, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia arată că, în actualul Cod de procedură penală, legiuitorul a creat două etape distincte ale începerii și desfășurării urmăririi penale, prima *in rem*, iar cea de-a doua *in personam*, scopul declarat fiind crearea, încă din primul moment al cercetărilor într-o cauză penală, a cadrului procesual al administrării probelor, cu respectarea garanțiilor procesuale. Cu toate acestea, etapa urmăririi penale *in rem* se circumscrie de fapt unei etape a actelor premergătoare masecate. Susțin autorii excepției că momentul începerii urmăririi penale *in personam* este un moment subiectiv, lăsat la aprecierea procurorului, acesta având o marjă de apreciere nelimitată. Astfel, se ajunge la situația în care, deși persoana care a comis

fapta este cunoscută din chiar momentul sesizării, procurorul să aibă posibilitatea să administreze toate sau majoritatea probelor în cursul urmăririi penale *in rem*, fără respectarea drepturilor procesuale ale celui în cauză și fără posibilitatea acestuia de a-și exercita dreptul la apărare. Apreciază că în etapa urmăririi penale *in rem* nu există nicio posibilitate a apărării de a asista la administrarea probelor, ca atare garanția procesuală conferită de art. 92 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală este inexistentă în această etapă. Având în vedere aceste aspecte, autorii excepției apreciază că sunt încălcate prevederile art. 21 alin. (3) și art. 24 alin. (1) și (2) din Constituție.

9. Cu privire la dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, autorii excepției susțin că acestea limitează posibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a dispune restituirea cauzei la parchet, în cazul constatării neregularității rechizitoriului, în situația în care neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății. Astfel, deși judecătorul de cameră preliminară constată că majoritatea probelor au fost nelegal sau neloial administrate, dispunând excluderea acestora, rămânând totuși anumite probe neexcluse, se vede obligat să dispună începerea judecății, în baza probelor neexcluse, cu toate că urmărirea penală s-a desfășurat în condiții de inechitate. Toate aceste aspecte converg la încălcarea prevederilor art. 11, art. 20, art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (3) și art. 148 alin. (2) din Constituție, precum și a celor ale art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

10. **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, potrivit art. 305 alin. (1) din Codul de procedură penală, atunci când sunt îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de acest text de lege, se dispune îndată începerea urmăririi penale cu privire la fapta, fără a se efectua acte de cercetare prealabile. Apreciază că legiuitorul a renunțat la faza actelor premergătoare, instituind obligația organului de urmărire penală de a începe urmărirea penală, îndată ce a fost legal sesizat. Actul imediat următor celui de sesizare va fi, în mod necesar, în toate cauzele, ordonanța de începere a urmăririi penale cu privire la fapta. Noua reglementare nu mai permite începerea urmăririi penale direct față de o anumită persoană nici în situația în care aceasta este indicată în actul de sesizare ori când acesta permite identificarea sa, deoarece dispozițiile art. 305 alin. (3) din Codul de procedură penală cer ca indiciile rezonabile privind comiterea faptei de către o anumită persoană să rezulte din datele și probele existente, iar, potrivit art. 97 alin. (2) din același act normativ, probele se pot obține doar în procesul penal. Susține că persoana indicată nu are vreo calitate oficială, nu i se recunosc anumite drepturi și obligații în proces, întrucât în ceea ce o privește nu s-a formulat o acuzație oficială. În continuare, reține că art. 305 alin. (1) din Codul de procedură penală reglementează o fază destinată strângerii probelor în baza cărora să se poată formula o acuzație împotriva unei persoane, formularea unei învinuiri *in personam* neputând fi consecința unei simple înregistrări a unei sesizări valabile. Prin simpla începere a urmăririi penale cu privire la fapta se instituie cadrul procesual în care se pot strânge primele probe cu privire la o anumită faptă. Dacă după administrarea acestora se conturează indicii rezonabile împotriva unei anumite persoane, urmează a se formula cu privire la aceasta o acuzație.

11. Totodată, arată că, potrivit art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3) din același act normativ, dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății. Apreciază că din acest text de lege se deduce că nu orice neregularitate constatată de către judecător

atrage restituirea cauzei la parchet, ci numai acelea care împiedică judecătorul să stabilească obiectul și limitele judecății.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** apreciază că din examinarea motivelor invocate în susținerea excepției rezultă că autorul acesteia invocă elemente de fapt, respectiv pretinse abuzuri ale unor procurori în aplicarea dispozițiilor legale criticate, fiind vorba deci de aspecte care țin de aplicarea legii, acestea putând fi cenzurate de instanțele judecătorești. În plus, pretinsele interpretări ale textului de lege care ar constitui, în opinia autorilor excepției, încălcări ale principiilor constituționale invocate nu au avut loc în dosarul în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate. De aceea, opinează că motivele invocate nu constituie motive de neconstituționalitate ale dispozițiilor legale criticate.

14. În continuare, apreciază că dispozițiile art. 305 alin. (1) și alin. (3) din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile art. 21 și art. 24 din Constituție, câtă vreme nu afectează dreptul inculpatului față de care s-a continuat urmărirea penală *in personam*, după ce anterior aceasta fusese una *in rem*, de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, de a fi asistat de un avocat, ales sau numit din oficiu, avocat care are dreptul să consulte actele dosarului, să exercite drepturile procesuale ale inculpatului, să formuleze plângeri, cereri, memorii, excepții și obiecțiuni.

15. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, apreciază că aceasta este inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. Astfel, arată că din examinarea excepției de neconstituționalitate rezultă ca autorii acesteia în fapt nu critică dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală pentru ceea ce conțin acestea, ci pentru ceea ce nu conțin, astfel încât nu ne aflăm în prezența unei veritabile excepții de neconstituționalitate. În continuare, se susține că dispozițiile legale criticate nu afectează dreptul la un proces echitabil, reglementat de art. 21 din Constituție, câtă vreme nu afectează dreptul inculpatului a cărei cauză nu a fost restituită la parchet de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. De asemenea, se susține că nu sunt încălcate nici prevederile constituționale ale art. 24 și art. 124. Totodată, apreciază că atât timp cât prevederile art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală nu contravin pactelor și tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, aceste dispoziții legale sunt conforme și cu prevederile art. 11 și art. 20 din Constituție.

16. **Avocatul Poporului** susține că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la un proces echitabil, presupune judecarea cauzei în fața unei instanțe independente și imparțiale, singura în măsură să decidă cu privire la necesitatea tuturor aspectelor menite să slujească actului de înfăptuire a justiției prin aflarea adevărului. Actele premergătoare, așa cum rezultă din chiar denumirea lor, premerg fazei de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori a procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori neînceperii urmăririi penale. Totodată, arată că subiectele procesuale penale au dreptul la un apărător

ales sau numit din oficiu, dar garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat.

17. În ceea ce privește dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, reține că acestea consacră posibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a restitui cauza la parchet dacă se constată că rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termen și atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății. Ca atare, apreciază că susținerea autorilor excepției în sensul că textul criticat limitează posibilitatea judecătorului de cameră preliminară, „nepermițându-i să restituie cauza la parchet chiar dacă se constată că urmărirea penală s-a derulat prin încălcarea dreptului la un proces echitabil”, nu poate fi reținută.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 305 alin. (1) și (3), precum și ale art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 305 alin. (1) și (3): „(1) Când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege și se constată că nu există vreunul dintre cazurile care împiedică exercitarea acțiunii penale prevăzute la art. 16 alin. (1), organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă. [...]”

(3) Când din datele și probele existente în cauză rezultă indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, procurorul dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect.”;

— Art. 346 alin. (3) lit. a): „(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății”;

21. În opinia autorilor excepției textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 11 alin. (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 24 alin. (1) și alin. (2) referitor la dreptul la apărare, art. 124 alin. (3) potrivit căruia judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, art. 132 alin. (1) potrivit căruia procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului Justiției, și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, se invocă prevederile art. 6 paragrafele 1 și 3 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin noile reglementări procesual penale, legiuitorul a renunțat la faza actelor premergătoare, instituind, ca regulă,

caracterul obligatoriu al începerii urmăririi penale anterior efectuării oricăror acte de cercetare. Referitor la noua reglementare, în expunerea de motive a Legii privind Codul de procedură penală s-a arătat că „simplificarea etapei de urmărire penală s-a realizat, pe de o parte, prin reglementarea unei proceduri rapide de verificare a sesizării adresate organelor de urmărire penală, ce permite ca, atunci când din cuprinsul acesteia rezultă faptul că s-a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și nu există vreunul din cazurile care împiedică exercitarea acțiunii penale, organul de urmărire penală să dispună începerea urmăririi penale cu privire la faptă, prin declanșarea fazei de investigare a faptei fiind conturat cadrul procesului penal”.

23. Curtea observă că din modul de reglementare a dispozițiilor art. 305 alin. (1) din Codul de procedură penală, care dispun că atunci „când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege și se constată că nu există vreunul dintre cazurile care împiedică exercitarea acțiunii penale prevăzute la art. 16 alin. (1), organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă”, se desprinde concluzia că legiuitorul a instituit în sarcina organului de urmărire penală obligația de a începe urmărirea penală, imediat după ce a fost legal sesizat. Totodată, Curtea apreciază că din dispozițiile art. 305 alin. (3) din Codul de procedură penală, care dispun că atunci „când din datele și probele existente în cauză rezultă indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, procurorul dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect”, rezultă că noua reglementare nu mai permite începerea urmăririi penale direct față de o anumită persoană, instituind obligația începerii, în toate cazurile, a urmăririi penale *in rem*. Această dispoziție are caracter imperativ și este aplicabilă chiar și în ipoteza în care în cuprinsul actului de sesizare este indicată o anumită persoană ca fiind cea care a săvârșit infracțiunea ce face obiectul sesizării ori când starea de fapt descrisă permite identificarea sa.

24. Curtea reține că, după efectuarea cercetărilor în cadrul urmăririi penale *in rem*, în momentul în care există indicii suficiente pentru a fundamenta bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta, procurorul dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, *in personam*, persoana respectivă dobândind calitatea de suspect. În acest moment, al dobândirii calității de suspect, persoanei respective îi sunt aplicabile dispozițiile art. 77, art. 78 și art. 83 din Codul de procedură penală, fiindu-i incidente drepturile și obligațiile pe care legea le prevede pentru acest subiect procesual principal.

25. Prin Decizia nr. 236 din 19 aprilie 2016*, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a reținut că începerea urmăririi penale *in rem* legitimează organul de cercetare penală să demareze activitățile specifice care duc la realizarea obiectului urmăririi penale, sens în care, după sesizare, are obligația să caute și să strângă datele ori informațiile cu privire la existența infracțiunii, să ia măsuri pentru limitarea consecințelor acesteia și să strângă și să administreze probele necesare cu respectarea exigențelor consacrate de art. 100 și 101 din Codul de procedură penală referitoare la administrarea probelor în acord cu principiul loialității.

26. Astfel, Curtea apreciază că faza procesuală a urmăririi penale *in rem* este o fază destinată strângerii de probe în baza cărora se pot contura indicii rezonabile care pot sta la baza unei învinuiri aduse unei persoane. Curtea reține că învinuirea adusă unei persoane concretizată în ordonanța procurorului prin care se dispune efectuarea în continuare a urmăririi penale, *in personam*, are caracterul unei acuzații în materie penală, în

sensul dat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului acestei noțiuni. Prin consecințele pe care formularea unei învinuiri *in personam* le are în planul drepturilor persoanei, aceasta nu poate fi consecința unei simple înregistrări a unei sesizări împotriva unei persoane, aceasta trebuind fundamentată de o serie de elemente — indicii rezonabile — administrate prin mijloacele de probă prevăzute de lege.

27. În ceea ce privește sintagma „indicii rezonabile”, Curtea apreciază că aceasta este echivalentă cu cea de „bănuială rezonabilă”, „suspiciuni rezonabile” și presupune existența unor fapte sau informații capabile să convingă un observator obiectiv că individul în cauză poate să fi comis infracțiunea. Ceea ce poate fi considerat „rezonabil” va depinde însă de toate aspectele cauzei (Hotărârea din 22 mai 2014, pronunțată în Cauza *Ilgar Mammadov împotriva Azerbaidjanului*, paragraful 88; Hotărârea din 30 august 1990, pronunțată în Cauza *Fox, Campbell și Hartley împotriva Regatului Unit*, paragraful 32).

28. Având în vedere aceste considerente, Curtea apreciază că reglementarea etapei urmăririi penale *in rem* garantează caracterul echitabil al desfășurării urmăririi penale, astfel încât orice acte de cercetare să se desfășoare într-un cadru procesual și nicio persoană să nu fie pusă sub acuzație în lipsa unor date sau probe din care să rezulte indicii rezonabile că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

29. În ceea ce privește intervalul de timp ce separă momentul începerii urmăririi penale *in rem* de momentul începerii urmăririi penale *in personam*, Curtea, prin Decizia nr. 236 din 19 aprilie 2016, precitată, a constatat că acesta nu este strict și expres determinat de dispozițiile Codului de procedură penală. Cu toate acestea, dispoziția procesuală penală precizează că procurorul dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de o persoană când din datele și probele existente în cauză rezultă indicii rezonabile că aceasta a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală. Astfel, procurorul este obligat ca, în momentul în care există indicii rezonabile că o persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, să dispună continuarea urmăririi penale față de acea persoană. Aceasta rezultă din folosirea de către legiuitor a verbului la modul imperativ „dispune”, iar nu „poate dispune”, astfel încât nu se poate interpreta că există o facultate a procurorului de a amâna momentul începerii urmăririi penale *in personam* până la realizarea probațiunii necesare pentru punerea în mișcare a acțiunii penale și dispunerea directă a acestei măsuri.

30. Cu același prilej, Curtea a reținut că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia posibilitatea procurorului de a începe urmărirea penală afectează principiul imparțialității care guvernează activitatea procurorilor, consacrat de art. 132 alin. (1) din Legea fundamentală, deoarece, potrivit art. 100 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau a inculpatului, din oficiu ori la cerere. De aceea, ținând seama de aceste prevederi, precum și de pregătirea profesională a procurorilor, Curtea a constatat că față de aceștia funcționează prezumția îndeplinirii cu bună-credință a activității lor, astfel încât să nu se ajungă la încălcarea drepturilor fundamentale ale persoanelor supuse unor proceduri penale.

31. De asemenea, Curtea a mai constatat că din modul de redactare a prevederilor legale criticate nu se desprinde vreun înțeles echivoc, destinatarii normei, între care se regăsesc și organele judiciare, putând înțelege cu ușurință sensul acestora, motiv pentru care nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia ar fi afectate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) din Constituție. Faptul că de la data începerii urmăririi penale *in rem* și până la data începerii urmăririi penale *in personam* trece

* Decizia Curții Constituționale nr. 236 din 19 aprilie 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 7 iunie 2016.

o perioadă mai mare de timp nu reprezintă o problemă de constituționalitate, întrucât, în funcție de circumstanțele fiecărei spețe, timpul necesar fundamentării bănuielii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit o infracțiune poate fi mai mare sau mai mic. Așa fiind, din perspectiva acestor critici, Curtea a constatat că acestea nu pot fi primite, întrucât nu se poate admite ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale. De altfel, prevederile art. 305 alin. (3) din Codul de procedură penală stabilesc în mod clar că, atunci când există indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, procurorul va dispune continuarea urmăririi penale față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect. În măsura în care, în dezacord cu aceste prevederi, procurorul nu respectă aceste exigențe, atunci, în cazul emiterii rechizitoriului, suspectul devenit inculpat poate supune cenzurii judecătorului de cameră preliminară verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, întrucât potrivit art. 342 și art. 345 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în procedura de filtru, judecătorul de cameră preliminară are posibilitatea să constate nulitatea relativă și să excludă actele de urmărire penală și probele administrate cu încălcarea legii care conferă, între altele, și un drept efectiv la apărare. În acest sens, Curtea a constatat că prevederile art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală stabilesc că încălcarea dispozițiilor legale determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului. De aceea, ori de câte ori toate sau majoritatea probelor din faza de urmărire penală au fost administrate numai în cursul urmăririi penale *in rem*, atunci se pot pune în discuție aspecte de aplicare a legii cu nesocotirea garanțiilor specifice dreptului la un proces echitabil, cum ar fi dreptul suspectului de a fi informat cu privire la fapta pentru care este cercetat și încadrarea juridică a acesteia, de a consulta dosarul, în condițiile legii, de a avea un avocat ales sau unul din oficiu pentru cazurile de asistență obligatorie, de a propune administrarea de probe, de a ridica excepții și de a pune concluzii, de a formula orice alte cereri ce țin de soluționarea laturii penale și civile a cauzei, de a apela la un mediator, în cazurile permise de lege, de a fi informat cu privire la drepturile sale ori dreptul de a beneficia de alte drepturi prevăzute de lege. Câtă vreme, în funcție de particularitățile fiecărui caz, este dovedită privarea suspectilor/inculpaților de drepturile conferite de Codul de procedură penală, fiindu-le grav afectat dreptul la apărare în cursul urmăririi penale, atunci probele și actele întocmite cu nerespectarea exigențelor legale pot fi înlăturate până la încheierea procedurii de cameră preliminară.

32. Așa fiind, Curtea a constatat că aceste neajunsuri nu sunt o consecință a conținutului normativ al prevederilor art. 305 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, ci reprezintă o posibilă aplicare defectuoasă a lor și că, în acord cu exigențele dreptului la un proces echitabil, persoana interesată are posibilitatea să conteste legalitatea anumitor probe și acte de urmărire penală și să se opună utilizării lor în procedura de filtru. Pe de altă parte, faptul că nu este posibilă dobândirea calității oficiale de suspect imediat ce organele de urmărire penală au fost sesizate cu privire la săvârșirea unei fapte penale de către una sau mai multe persoane reprezintă o garanție justificată de necesitatea protejării drepturilor persoanelor împotriva cărora a fost formulată o astfel de sesizare, pentru ca acestea să nu fie supuse unor acuzații penale fără o minimă verificare a susținerilor din care să rezulte atât existența faptei și inexistența vreunui caz care împiedică exercitarea acțiunii penale, cât și

suspiciunea rezonabilă că au săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

33. În sfârșit, Curtea a mai constatat că, potrivit jurisprudenței sale, deturnarea reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistematică interpretare și aplicare eronată a acestora de către instanțele judecătorești sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispozițiile de lege, poate determina neconstituționalitatea acelei reglementări. De aceea, Curtea a apreciat că are competența de a elimina viciul de neconstituționalitate astfel creat, esențial în asemenea situații fiind asigurarea respectării drepturilor și libertăților persoanelor, precum și a supremației Constituției (Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 7 ianuarie 2014). Totodată, Curtea a apreciat că analiza sa din această perspectivă se va realiza în cazul existenței unei practici unanime într-un anumit sens care determină neconstituționalitatea textului de lege criticat (a se vedea Decizia nr. 145 din 17 martie 2016*), nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii). Aplicând aceste considerente la speța supusă controlului de constituționalitate, Curtea a constatat că nu poate reține neconstituționalitatea textului de lege criticat, având în vedere că, în prezent, nu au fost relevate o practică și o interpretare a acestor reglementări care să contravină Legii fundamentale.

34. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală, Curtea reține că, din reglementarea atribuțiilor pe care funcția exercitată de judecătorul de cameră preliminară le presupune, activitatea acestuia nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedispunând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție (în acest sens Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014). De asemenea, Curtea observă că instanța de contencios constituțional a reținut că obiectul procedurii desfășurate în camera preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, aceasta fiind atribuit exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Nu în ultimul rând, Curtea a constatat că obiectivul acestei proceduri este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecății, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată (Decizia nr. 838 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 1 martie 2016).

35. Curtea observă că în procedura camerei preliminare instanța de judecată va analiza și se va pronunța, în consecință, asupra legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală. Astfel, restituirea cauzei la parchet de către judecătorul de cameră preliminară va avea loc doar ca urmare a excluderii tuturor probelor administrate în cursul urmăririi penale, având în vedere necesitatea refacerii în totalitate a urmăririi penale, probele administrate anterior neputând fi valorificate în niciun mod, fiind considerate a fi fost obținute în mod nelegal. În cazul în care judecătorul de cameră

*) Decizia Curții Constituționale nr. 145 din 17 martie 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016.

preliminară exclude doar o parte a probelor, constatând îndeplinite celelalte condiții, va dispune începerea judecării.

36. În acest context, Curtea observă că, potrivit art. 341 alin. (11) din Codul de procedură penală, „*probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei*”. Astfel, judecata va purta având în vedere numai acele probe care nu au fost excluse de judecătorul de cameră preliminară. De asemenea, potrivit art. 385 din Codul de procedură penală, „*dacă din cercetarea judecătorească rezultă că pentru lămurirea faptelor sau împrejurărilor cauzei este necesară administrarea*

de probe noi, instanța dispune fie judecarea cauzei în continuare, fie amânarea ei pentru administrarea probelor”. Având în vedere aceste aspecte, Curtea apreciază că drepturile și interesele inculpatului nu sunt încălcate în cazul trimiterii în judecată după excluderea doar a unor probe, astfel că nu pot fi reținute susținerile autorilor excepției potrivit cărora textul criticat încalcă art. 11, art. 20, art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (3) și art. 148 alin. (2) din Constituție, precum și art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionuț Cristian Doros, Florin Alexandru Ulici și Gereny Istvan Peter în dosarele nr. 1.713/83/2015/a1 și nr. 509/35/2015 ale Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 305 alin. (1) și alin. (3) și ale art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Lucreția Tănase a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Afacerilor Externe

Având în vedere propunerea Ministerului Afacerilor Externe, formulată prin Adresa nr. A/8.470 din 25 iulie 2016, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.860 din 26 iulie 2016, precum și Avizul favorabil nr. 38.283/2016 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea cu caracter temporar de către doamna Lucreția Tănase a funcției publice din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Afacerilor Externe,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Afacerilor Externe, doamna Lucreția Tănase exercită, cu caracter temporar,

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 5 august 2016.
Nr. 257.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind stabilirea calendarului de desfășurare a procesului de rezervare de capacitate de transport în punctele de intrare/ieșire în/din Sistemul național de transport al gazelor naturale pentru anul gazier 2016—2017

Având în vedere prevederile art. 99 lit. m) și ale art. 130 alin. (1) lit. d) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 36 lit. a) și b), ale art. 38 alin. (1) și (2), ale art. 39, 42 și 44 din Codul rețelei pentru Sistemul național de transport al gazelor naturale, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 16/2013, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Codul rețelei*, rezervarea de capacitate anuală și trimestrială de transport pentru anul gazier 2016—2017 se efectuează în conformitate cu următorul calendar:

a) în perioada 16—23 august 2016 — solicitanții de capacitate de transport în punctele de intrare/ieșire în/din Sistemul național de transport al gazelor naturale (SNT) transmit cererile de rezervare de capacitate anuală de transport pentru anul gazier 1 octombrie 2016—1 octombrie 2017;

b) în perioada 24—30 august 2016 — operatorul de transport și de sistem analizează cererile de rezervare de capacitate anuală de transport transmise de către solicitanți și comunică acestora aprobarea sau respingerea cererii de rezervare de capacitate anuală de transport, după caz;

c) în perioada 25—31 august 2016 — solicitanții ale căror cereri de rezervare de capacitate anuală de transport au fost respinse pot transmite operatorului de transport și de sistem, în scris, eventualele obiecții;

d) în perioada 26 august—1 septembrie 2016 — operatorul de transport și de sistem răspunde solicitanților care au transmis obiecții cu privire la respingerea cererii lor de rezervare de capacitate anuală de transport;

e) în perioada 2—9 septembrie 2016 — solicitanții de capacitate de transport în punctele de intrare/ieșire în/din SNT transmit cererile de rezervare de capacitate trimestrială de transport pentru fiecare dintre trimestrele componente ale anului gazier 2016—2017, respectiv: trimestrul 1 octombrie 2016—1 ianuarie 2017, trimestrul 1 ianuarie—1 aprilie 2017, trimestrul 1 aprilie—1 iulie 2017 și trimestrul 1 iulie—1 octombrie 2017;

f) în perioada 12—15 septembrie 2016 — operatorul de transport și de sistem analizează cererile de rezervare de capacitate trimestrială de transport transmise de către solicitanți și comunică acestora aprobarea sau respingerea cererii de rezervare de capacitate trimestrială de transport, după caz;

g) în perioada 13—16 septembrie 2016 — solicitanții ale căror cereri de rezervare de capacitate trimestrială de transport au fost respinse pot transmite operatorului de transport și de sistem, în scris, eventualele obiecții;

h) în perioada 14—19 septembrie 2016 — operatorul de transport și de sistem răspunde solicitanților care au transmis obiecții cu privire la respingerea cererii lor de rezervare de capacitate trimestrială de transport;

i) în perioada 19—22 septembrie 2016 — operatorul de transport și de sistem transmite contractele de transport al gazelor naturale, spre semnare, solicitanților ale căror cereri de rezervare de capacitate anuală și trimestrială de transport au fost aprobate;

j) în perioada 20—26 septembrie 2016 — solicitanții transmit operatorului de transport și de sistem exemplarele semnate ale contractelor de transport, în situația în care sunt de acord cu acestea, respectiv obiecțiile pe care le au cu privire la conținutul acestora, în limita prevederilor contractului-cadru de transport al gazelor naturale prevăzut în anexa nr. 1 la Codul rețelei. În situația în care sunt formulate obiecții cu privire la conținutul contractului de transport, operatorul de transport și de sistem și solicitanții de capacitate de transport soluționează în comun obiecțiile formulate și se asigură de încheierea contractului de transport înainte de data începerii anului gazier 2016—2017.

(2) După data de 9 septembrie 2016, pentru anul gazier 2016—2017 se vor transmite cereri de rezervare de capacitate de transport în punctele de intrare/ieșire în/din SNT doar pentru trimestrele 1 ianuarie—1 aprilie 2017, 1 aprilie—1 iulie 2017, respectiv 1 iulie—1 octombrie 2017, în termenul prevăzut la art. 36 lit. b) din Codul rețelei, precum și pentru perioadele prevăzute la art. 36 lit. c) și d) din Codul rețelei.

Art. 2. — (1) În situația în care, în cursul anului gazier 2016—2017, sunt puse în funcțiune noi puncte fizice de intrare/ieșire în/din SNT, iar aceste puncte nu au făcut obiectul procedurilor de rezervare de capacitate prevăzute la art. 1 alin. (1), solicitanții de capacitate de transport pot transmite operatorului de transport și de sistem cereri de rezervare de capacitate anuală de transport pentru punctele noi de intrare/ieșire în/din SNT, cu cel puțin două săptămâni anterior datei solicitate pentru intrarea în vigoare a contractului de transport. Durata contractului de transport încheiat în această situație va fi cuprinsă între data semnării contractului de transport și ultima zi a anului gazier 2016—2017, inclusiv.

(2) După aprobarea cererii de rezervare de capacitate transmisă operatorului de transport și de sistem în conformitate cu dispozițiile alin. (1), orice altă cerere de rezervare de capacitate de transport transmisă de către același solicitant de capacitate de transport va fi analizată de către operatorul de transport și de sistem în conformitate cu dispozițiile art. 1 alin. (2) din prezentul ordin sau ale art. 32 din Codul rețelei, după caz.

Art. 3. — (1) Cererile de rezervare de capacitate, întocmite conform modelului prevăzut în anexa nr. 3 la Codul rețelei, se transmit, obligatoriu, direct în platforma online pentru rezervarea capacității de transport operată de Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș.

(2) În vederea obținerii accesului la platforma online pentru rezervarea capacității de transport, solicitanții de capacitate de

transport în punctele de intrare/ieșire în/din SNT care nu dețin calitatea de utilizator al rețelei de transport al gazelor naturale la data începerii procesului de rezervare de capacitate de transport vor transmite operatorului de transport și de sistem o cerere de acces la platformă, operatorul de transport și de sistem având obligația de a pune la dispoziția solicitantului numele de utilizator, parola și token-ul necesare pentru utilizarea platformei în termen de cel mult 3 zile de la data primirii cererii de acces la platformă.

(3) În situația în care platforma online pentru rezervarea capacității de transport este nefuncțională temporar din motive tehnice, cererile de rezervare de capacitate se vor transmite prin e-mail, în format XML furnizat de către operatorul de transport și de sistem, cu semnătură electronică extinsă sau, în situația în care este indisponibil serviciul de comunicare prin e-mail, prin adresă scrisă comunicată prin fax, utilizând formularele prevăzute în Codul rețelei.

Art. 4. — Prezentul ordin nu se aplică pentru rezervarea de capacitate de transport în punctul Csanádpalota de interconectare a SNT cu sistemul de transport al gazelor naturale din Ungaria, în punctele Isaccea I, II și III de interconectare a SNT cu sistemul de transport al gazelor naturale din Ucraina, în

punctele Negru Vodă I, II și III de interconectare a SNT cu sistemul de transport al gazelor naturale din Bulgaria, în punctul fizic de ieșire Negru Vodă — cod SM1149DO și în punctul fizic de ieșire Mangalia — cod SM1262DO.

Art. 5. — Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș și solicitanții de capacitate de transport în punctele de intrare/ieșire în/din SNT vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar compartimentele de resort din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.

Art. 6. — La intrarea în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 131/2015 privind stabilirea calendarului de desfășurare a procesului de rezervare de capacitate de transport în punctele de intrare/ieșire în/din Sistemul național de transport al gazelor naturale pentru anul gazier 2015—2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 13 august 2015.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 3 august 2016.

Nr. 38.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 938588